

sagde han, stadig smilende og uden at forandre Stilling. »Jeg var forleden i et Middagsselskab sammen med en af Deres Professorer, den gamle Professor Sandrup . . . Hvad siger De om ham?«

»Jeg? — Aa.«

»Han er efter min Mening fuldkommen imbecil. . . . Vi talte for Resten om Dem. Jeg spurgte ham, om han kendte Dem.«

»Ja saa,« sagde Per lidt urolig. »Det gjorde han vist ikke.«

»Jo vist! Han omtalte Dem endog med megen Anerkendelse men tilføjede rigtignok, at De var ham altfor »ustadig« og »uvederheftig« . . . Ægte Pedantudtryk, ikke sandt?«

Per trak tavs paa Skuldren.

»Jeg kunde ved Gud heller ikke lade være med at le ham lige op i Ansigtet og sige til ham, at det kom jo ganske an paa, fra hvilket Synspunkt man betragtede Dem. De forstaar?«

»Synspunkt?« mumlede Per.

»Ja, netop! . . . Jeg kom uvilkaarligt til at tænke paa et Udtryk, De en Gang brugte om vort berømmelige polytekniske Læreværk. De kaldte det, kan jeg erindre, »en Udrugningsanstalt for teknisk uddannede Kontorister«. Jeg finder det Udtryk aldeles mageløst! Og upaatvivleligt fuldkommen rammende. Saadan er det jo i alle Forhold . . . Alt i vor Tid indrettes paa at fremelske Middelmaadigheden. Der er ikke længere